

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam
Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In
Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo
Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Q. XXIII. Quid, & quotuplex sit visio, & revelatio supernaturalis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38621

multum discrepant in sententia mox referenda, magis tamen explicanda erit.

Dicendum ergo videtur primò, per sanctas *scripturas* intelligi in præsenti visiones & apparitiones DEI supernauiales in communione, prout scilicet comprehendunt quidquid per sensus externos nobis divinitus demonstratur, vel imaginatione aut intellectu conspicitur. Secundò descendendo ad singula in particulari per *lumina* intelligi, quæ per oculos, sive ad modum visionis proprie percipiuntur. Tertiò per sonos, & sermones cœlestes, quæ per aures, vel per modum loquutionis nobis communicantur.

Probantur hæc ex eodem contextu, ubi post exemplum Moysis ascendentis ad montem, addit: *Hoc autem existimat significare, divinisimam, & summa, qua cernuntur & intelliguntur (nimis) visiones sensibiles & intelligibles rationes quasdam esse, quæ subiecta menti (id est, quæ nobis ostendunt) illa quæ sunt subiecta DEO (id est, DEO inferiora) quibus præsentia ipsius declaratur insuffens (id est, in quibus DEUS præsens, & assistens cognoscitur) tamquam in vestigio summus intellectus locorum ejus sanctissimorum (id est, tamquam insignis sublimibus & intellectualibus locorum sanctorum, in quibus DEUS est.)*

Ecce quomodo prædictæ apparitiones, & visiones divinae (quibus jam sensibilibus, jam imaginariis, jam intellectualibus & summis, tamquam per quosdam gradus ascendimus in DEUM) quantumvis sublimes, nihil aliud sint, quam loci, ubi stent, vel quibus assistunt pedes DEI, qui illis particulariter assistit, dum nobis appareat, aut loquitur. Sicut Moyses, (licet prædicta lumina videri, & sonos audirent, & in monte ascenderent) non ideo DEUM clare vidit, sed locum, ubi DEUS stetit. Ideoque omnia ista relinquenda sunt, ut in mysticam & divinam caliginem ingrediamur, & nec voluntate appetenda, nec intellectu investiganda, nec in memoria retinenda. Potius per omnium remotionem, & negationem in solum DEUM (ut nobis occultum, & incognitum homines potentiae erigenda sunt).

Objiciuntur, prædictæ visiones, & revelations, quando sunt verae, & bona, vel à DEO sunt immediatae, vel per Angelos bonos: sed quod Deus per se, vel per Angelos facit, non potest anima esse nocivum, nec ab ipso exhibentur, ut à nobis rejiciantur; ergo licet convenienter eas non appetere, non tamen rejicienda erunt. Confirmatur, quia aliquæ sunt valde sublimes & proficue, quales sunt visiones illæ intellectuales, & substanciales, quæ pertinent ad divinam unionem, de quibus agit N.B.P. lib. 2. a se in monte Carmeli cap. 24. vel intelligentia illæ veritatum nudarum, de quibus agit cap. 26. vel loquitiones illæ, quas appellat substantiales cap. 31. ergo non omnes relinquenda, aut despicienda, sed examinandæ, unde, aut quales sunt.

Resp. Quod sicut DEUS tribuens alicui divitias & honores, non ideo vult, quod illas amet, & eis adhæreat, verum quod dispenset in pauperes, & opera pia, aut iis renuntiet, ut ipsum solum ameri. Ita communicando visiones & revelations ob nostram fragilitatem, aut finem alicui, non vult, quod illas amemus, & amplectamur, sed potius, ut humiliter fogiamus, iisque renuntiemus, cum propter latens in eis frequenter periculum, cum ne extra DEUM creature plus a quo nostrum impendamus amorem, cum ut sic

melius ad contemplationem & unionem disponamur. Quia tamen non omnes ejusdem sunt rationis, ut dicitur in confirmatione, ideo necesse erit inquirere, quid sit revelatio & visio, & quotplex, qualisque, & qualiter vitanda, quod subiecta declarabunt quæstiones.

QVÆSTIO XXIII.

Quid & quotplex visio & revelatio supernaturalis?

I. *Icer in catena mea mystica Carmelitana prop. 33. & 34. plura de visionibus & revelationibus disseruerunt, nunc nonnulla iterum repente erunt, ut melius percipliantur in sequentibus questionibus dicenda.*

*Visio, & revelatio propriæ dicta, licet frequenter se invicem contineantur, non sunt tamen formaliter idem; nam visio solum importat appari-
tionem alicuius objecti divinitatis factam, ut Christi Domini, Sanctorum, & Angelorum, quamvis inde nulla notitia alicuius veritatis occultæ nobis communicetur. Revelatio autem formaliter dicit manifestationem, notitiam, & declarationem veritatis alienus occultæ, sive praeterita, sive præsenta, sive futura.*

*Sub nomine visionis comprehendimus non solum apparitiones illas, quæ oculis corporeis, aut spiritualibus objiciuntur, verum etiam, quæ ministerio aliorum sensuum, vel sine illo im-
aginatione aut intellectui proponuntur: tum, quia generaliter omnes sensationes visiones sollemus appellare, ut Exod. 20. cap. Populus videbat voces, & lampades, & sonum buccinæ, tum, quia a sensibus ad intellectum pervenient, cujus omnes co-
gnitiones visiones sunt mentales.*

*Dividitur autem visio in corporalem, spiritua-
lem, & intellectualem: seu, quod idem est, in exter-
nam, imaginariam, & intellectualem. Corporalem, seu
externam est, quæ sensibus exterioris percipitur: ima-
ginaria, quæ imaginatione & sensibus interioris, &
dicitur spiritualis respectivè ad exteras: intellectu-
alem, quæ propriæ spiritualis est, à solo intellectu
percipitur.*

*Revelationes similiter homini fiant vel medi-
antibus sensibus, vel imaginatione, vel immediate
intellectui; unde similiter dividuntur in corpora-
les, imaginariae, & intellectuales. Ad revelationes
pertinent loquitiones, sive ista percipliantur per
aures, sive per imaginationem, sive per intel-
lectum. Quatum loquitionum intellectualium
alii dicuntur successive, quæ anima peculiaritate,
& instinctu Spiritus sancti intra se ipsam for-
mat interrogando & respondendo: alii dicuntur
formales, quæ formaliter imprimitur animæ, &
illa cognoscit non à se ipsa, sed ab alio libiloquente
formatas esse. Alii dicuntur substantiales, quæ
licet etiam sint formales, non tamen omnes
formales dicuntur substantiales, quia hoc
quod dicunt, operantur in anima.*

*Ad revelationem pertinet etiam Prophætia, quæ in illa fundatur: est enim Prophætia una ex gratiis gratiæ datæ, de qua latè D. Thomas & ejus expositores in 2. 2. quæst. 171 usque ad 175, & de-
scribitur ex ejusdem doctrina à N. Salm. 1. 2. in
arbore virt. n. 170. Supernaturalis cognitio, & in-
telligentia per divinam inspirationem, & revelatio-
nem habita de rebus distantibus, seu ignotis. Excita-
tur*

tur enim mens Prophetae per inspirationem DEI ad percipiendam veritatem, quæ illi per revelationem manifestatur, & simul illi manifestatur esse à DEO revelata. Unde Propheta, ut se tenet ex parte DEI, dicitur *revelatio*, & *loquutio* ex parte autem Prophetae dicitur *visio* & *audito*. Et postest fieri tribus modis supra dictis, vel mediante sensibus externis, vel mediante intuis, vel immediae intellectu; unde ex parte medii dividitur in corporalem, imaginariam, & intellectualem partem vero luminis in perfectam & imperfectam; perfecta est, quæ ab holocæ dicitur prophetia, quæ non solum certò cognoscitur, veritas revelata, sed DEUM esse, qui revelat; imperfecta autem dicitur infinitus propheticus, quæ nō certò cognoscitur, ex deo divino, & vel ex proprio spiritu habet, & ideo potest esse falsa. Ex parte autem objecti in communicatione, præscientie, & prædestinatione. Prima potest non succedere, quia concludit conditionalem, nisi impeditur à DEO; non enim fundatur in decreto absoluto, sed in decreta conditionalibus. Secunda est, in qua revelantur, quæ quidem dependent ab arbitrio creato, sunt ramen certo prævisa in æternitate, ratione decreti prædefinitis. Tertia, in qua revelantur, quod à DEO solo dependet, ab eo tamen vito in æternitate, & in decrevis absoluto.

Q V A E S T I O XXIV.

Qua certitudine tenendum sit dari revelationes & prophetias, & quomodo vera à falsis discernantur?

Fuisse aliquando veras revelationes & prophetias, maximè tempore legis scriptæ, certum est de fide, imo in ipsis fides nostra fundatur. Dati etiam in tempore legis gratia, licet non solum hæretici negaverint, sed aliqui etiam, qui Christiano nomine censentur, inter quos referunt L. in concientia propter illa verba Mat. 1. cap. Omnes Prophetæ. & lex usque ad Iohannem prophetaverunt. Hoc tamen sine errore sustineri non potest. Constat enim Apocalypsim post Joannem Baptistam fuisse Evangelista revelata; constat ex Actibus Apost. cap. 11. prophetiam Agabij; & ex cap. 21. quatuor filiis Philippi prophetasse. Item ex 1. Corinth. 14. & ad Ephes. 4. multis fuisse Prophetæ in primitiva Ecclesia. Locus autem Matthæi non intelligitur de cessatione doni prophetæ, sed de complemento prophetiarum veterum Prophetarum, & quia illi obscuræ & per ænigmata predixerunt, quod Joannes dixit ostendit; item quia officio suo fundantur, ut explicat Maldonatus, de quo videantur Expositores ibi.

Dari etiam veras revelationes, & prophetias post primitivam Ecclesiam, licet non sit ita certum, non potest tamen ab ipso temeritatis, & impietatis fatem nostra negari. Id colligitur ex Joel. 2. ubi post promissionem Christi ait: Er erit post haec: Effundam spiritum meum super omnem carnem, & prophetabunt filii vestri, & filii vestrae, senes vestri somnia somniabunt, & juvenes vestri visiones videbunt. Innu. Concil. Trid. 5. c. m. 6. ubi anathematizat eos, qui dixerint, possit nos certò scire, habituorum donum perseverantie sine particulari revelatione, &c.

Consonant Concilia, & Pontifices, qui San-

ctorum revelationes, & prophetias probant, ut R. B. gitæ in Concilio Basileensi, & de illis inquiritur ad beatificationem eorum. Nec inde sequitur solas approbatas esse veras, approbatio enim non tribuit veritatem prophetæ, sed declarat esse veras, si enim ante probationem essent falsæ, numquam Ecclesiastillas pro veris approbaret. Constat etiam ex compluribus Patribus & Doctoribus Ecclesiæ, qui vel proprias, vel alienas referunt, & laudant, qui videri queunt in Petri Thy. at lib. 1. de spirituum apparit. c. 11. Martino de Rio, quos referunt cum aliis Ludov. Veluga in viti duorum prelud. cap. 1. Joannes de Horozco de vera & falsa prophetia. 1. c. 8. Leandrus Granatensis, Luz de Marav. disc. 1. §. 3. & 4. & alii plures.

Quomodo autem veras à falsis discernemus? loquendo in primis de vidente, seu recipiente revelationem & prophetiam; hæc aliquid ando est cum tanta certitudine rei revelata, & DEI revealantis, ut nullo modo possit deo dubitari, ut retinacur quis illi afferre; quem assensum aliqui dicunt pertinere ad fidem Theologiam, quæ est idem habitus cum ea holica, seu universalis, & solum accidentaliter differt per hoc ab ista, quod fides Theologica pertinet, aut non pertinet ad communem statum Ecclesia, ut cum pluribus, quos citat, teneat Suas de fide diff. 3. scit. 10. vel ad alium habitum, qui potest dici fides particularis, ut tener Araujo in 2. 2. quest. 1. art. 1. dub. 4. Quando ve. ò revelatio aut prophetia non proponitur cum tanta certitudine, & evidentiâ in attestante, debent consuli docti, & expertes, qui per regulas statim adducendas de illis possint aliquo modo judicare.

Loquendo igitur de non recipientibus, sed ab aliis audientibus, id cum maxima cautela, & prudenter debent examinare, ne dum facile credunt, recipiatur Angelus satanae pro Angelo lucis, ne dum temeriter contemnunt, mereantur reprehensionem illam D. Bernardi apud Trichem. in hist. Hilp. Non miratur frater charissime, si dormientes in peccatis divinas revelationes existimant somnia, scientes verum, quod Apostolus dixit: Animalis homo non percipit ea quæ sunt spiritus DEI, sicut ictus enim est illi, & non potest intelligere, quia spiritu taliter exanimatur, &c. Debet igitur per regulas prudentes à sanctis Patribus & Doctoribus traditis hoc maturè discutere; de quibus videatur Gerson Tract. de prob. spir. Turrecremata, & Episcop. Genensis in defensoria revel. S. Brigida. Ribera lib. 1. vita S. Therese. M. N. Martinus de Rio lib. 4. diquis. Mag. cap. 1. quest. 3. Bartholom. Medina in 3. part. D. Thom. quest. 25. art. 3. Veluga viti duorum prelud. 1. cap. 15. Horosco & Granat. supracitati, & alii mystici & spirituales com- mununtur.

Pro revelationibus falsis à veris dignoscendis deservient hæ regule. Prima, si facta Scriptura, aut doctrina Ecclesiæ conformes non sint. Secunda, si mendacium aut falsitatem continentes. Tertia, si malum persuadent. Quarta, si in superbia & inobedientiam inclinent. Quinta, si de re vana, & inotili sint. Quia ramen non sufficit non esse aperte malas, ut mox pro veris & bonis habenda & approbanda sint. Ideo etiam pro veris dignoscendis aliae sunt regulæ observandas.

Prima, certitudo quædam indubitata, quam aliquando relinquunt; licet ex defectu illius mox condemnandas non erunt; cum multoties sub du-